

Сергей Касьянов

Бездомное небо

двухязычное издание / δίγλωσση έκδοση

Σεργκεί Κασιάνωφ

Άστεγος ουρανός

μετάφραση στα ελληνικά - Νάνη Σαρίδου

Москва / Μόσχα

Издательство «ИП Елена Асманова»

2024

УДК 821. 161. 11
ББК 84 (2 Рос=Рус) 644
К28

16+

К28 **Касьянов С. А.**

Бездомное небо. Книга стихотворений. Двухязычн. издание. Пер. на греческ. язык Н. Сариду. М.: ИП Асманова Елена Александровна, 2024. – 104 с.

ISBN 978-5-604-72894-9-4

Сергей Касьянов – поэт, эссеист, критик. Автор 4-х поэтических книг: «Трава на железном лугу» (1991), «Parus Major Minor» (2001), «Рай для долгожданных» (2017), «Холмы Дантеграда» (2017).

Публиковался в ряде литературных журналов и альманахов в России и за рубежом. Член Союза писателей Москвы (1992).

Нани Сариду живет в Греции. По профессии кардиолог. Ее творческие интересы разнообразны – она художник и публицист, поэт и переводчик. Владеет пятью языками, пишет на русском, греческом, турецком и английском языках. Автор семи сборников стихов, а также поэтического проекта «От Тебя к Тебе!»

УДК 821. 161. 11
ББК 84 (2 Рос=Рус) 644
К28

В оформлении книги использованы рисунки Нани Сариду

ISBN 978-5-604-72899-9-4

© Сергей Касьянов, 2024
© Нани Сариду, перевод, 2024
© Нани Сариду, иллюстрации, 2024

Стихи СЕРГЕЯ КАСЬЯНОВА
в переводах НАНИ САРИДУ,
Александруполь, 2022-2024

Η ΠΟΙΗΣΗ του ΣΕΡΓΚΕΙ ΚΑΣΙΑΝΩΦ
στην μετάφραση της ΝΑΝΗΣ ΣΑΡΙΔΟΥ,
Αλεξανδρούπολη, 2022-2024

ОБ АВТОРЕ ПОЭТИЧЕСКОГО СБОРНИКА

Сергей Анатольевич Касьянов родился в 1957 г. Окончил Литературный институт им. А. М. Горького (1990). Работал сварщиком, инженером теплостанции, был сотрудником ряда центральных издательств.

Поэт, эссеист, критик. Автор 4-х поэтических книг:

«Трава на железном лугу» (1991),

«Parus Major Minor» (любовная лирика, 2001),

«Рай для долгожданных» (2017),

«Холмы Дантеграда» (2017).

Публиковался в ряде литературных журналов и альманахов в России и за рубежом.

Лауреат 1-й премии «Поэт года» в номинации «Лирика» (2015).

Член Союза писателей Москвы (1992). С 1977 г. живёт в Москве.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

Ο Σεργκέι Ανατόλιεβιτς Κασιάνωφ γεννήθηκε το 1957 στην πόλη Νικολάεφ της Ουκρανίας. Σπούδασε στο Λογοτεχνικό Ινστιτούτο (Μαξίμ) Γκόρκι, από το οποίο και αποφοίτησε το 1990.

Εργάζεται ως ηλεκτροσυγκολλητής, ως πολιτικός μηχανικός θερμοηλεκτρικού σταθμού, και ως συνεργάτης σε μια σειρά ονομαστών εκδοτικών οίκων.

Ποιητής, δοκιμιογράφος, κριτικός λογοτεχνίας και δημιουργός τεσσάρων ποιητικών συλλογών : «**Το γρασίδι σε σιδερένιο λιβάδι**» (1991), «**PARUS Μείζων –Ελάσσων**» («**Parus Major Minor**» – ερωτικοί στίχοι, 2001), « **Παράδεισος για ευπρόσδεκτους**» (2017), «**Τα όρη της Νταντούπολης**» (2017).

Ο Σεργκέι Κασιάνωφ συγγράφει σε πολλά λογοτεχνικά περιοδικά και αλμανάκ της Ρωσίας και του εξωτερικού.

Κάτοχος του **1ου βραβείου «Ποιητής της Χρονιάς»** στην κατηγορία «Λυρική» (2015), ο Σεργκέι Κασιάνωφ είναι **μέλος της Ένωσης Συγγραφέων της Μόσχας** (1992). Από το 1977 ζει και δραστηριοποιείται στη Μόσχα.

1.

Л. Колганову

Свою гордую одинокость
Ты умеешь тащить наугад, —
Безымянную сердца окись
Не постигнут отец и брат,

И любая шалава-дворяга
С перебитым наотмашь хребтом... —
Как чумная, колючая брага
Плещется под перстом.

Ни греха, ни чёрта, ни Града,
Ни дороги в Иерусалим...
Но творим мы все, что вам надо,
Что положено нам — творим:

Никому не слышимый скрежет
Сытой ивы на бризе морском...
Чья-то скрипка все режет и режет, —
А выходят единым куском

И рождаются все печали —
Красномясая ворожба,
И горчит ее плоть лучами
От сырого, детского лба.

Не плакучая донна-скрипка —
Утомленного тленья лубок, —
А живая вода из крика:
«Одинок! Одинок!»

Из развалин и спален отчизны
Голый ветер, спалив паруса,
Голосит через свадьбы и тризны
В ярко-нищие небеса.

1. ΣΤΟΝ ΛΕΩΝΙΔ ΚΟΛΚΑΝΩΦ¹ (αφιερωμένο)

Στα τυφλά κουβαλάς το φορτίο
της περήφανης σου μοναξιάς.
Ο αδερφός σου,
ο πατέρας σου ο ίδιος
δεν θα δουν την σκουριά
της καρδιάς σου.

Σαν την ζύμωση γλεύκους
που τρέμει,
κάτω απ' τον δείκτη
να σπαρταρά,
το κοπρόσκυλο χαροπαλεύει
με σπασμένη ραχοκοκαλιά.

Τα αδέσποτα είναι, και
σβήνουν, με ένα χτύπημα.
Προχωράς.
Ούτε ο διάολος, ούτε οι τύψεις,
ούτε η Πόλη εκεί που πας!

¹ Λεωνίδ Κολκάνωφ – Ρώσος ποιητής του 20 αιώνα, φίλος του Σεργκέι Κασιάνωφ

Των Ιεροσολύμων ούτε ίχνος,
σε διατάζουν αυτοί: «Πρικάζ!»,
σε επιβάλουν – πιστεύεις δήθεν,
ότι πουν – εκτελείς με μιας!

Πως η χορτάτη ιτιά να τρίζει
στα αγγίγματα του νοτιά
δεν ακούει κανείς.
Αν παίζει το βιολί –
μαχαιριά, μαχαιριά !

Ας σε κόψει, οι καημοί
δε βγαίνουν ένας – ένας,
θα βγουν με μιας,
μονοκόμματη είναι η γέννα,
με τον πόνο που κουβαλάς!

Είναι και η κόκκινη παραζάλη
λόγω του μαζικού βουντού,
μίας κόκκινης σάρκας λάμψη,
και μια πίκρα, του παιδικού

ιδρωμένου γλωμού μετώπου,
ούτε το κλάμα του σόλο – βιολιού,
ούτε οι βόγκοι του ξύλου που σκάει,
της φθοράς του, αλλά του νερού

Ζωφόρους πηγής η αλήθεια,
και ακούγετε σαν κραυγή:
«Είμαι έρημος, είμαι μόνος,
Όλοι-τόσο μοναχικοί!»

Απ' τις κρεβατοκάμαρες της Πατρίδας,
Απ' τα ερείπια της Χώρας αυτής
ο αέρας γυμνής αλήθειας,
που έχει κάψει πανιά, θα πει

με λυγμούς μες τους γάμους, και τις κηδείες,
στις χαρές, αλλά και στους καημούς
τις ιστορίες που θα αγγίζουν
τους καταγάλανους ουρανούς.

2. КАМЕННЫЙ ВЕТЕР

Осталось от Блока пустое тряпье —
И ветхости мягкая рана
Уже расплзлась, и по кромке ее
Безгубо сочилась нирвана.

...Он сам перевелся в иной лазарет,
От слабости плавая в стыни, —
Но синею спичкой глухой кабинет
Горел в петроградской твердыне.

И лишь одеяло дышало во мгле,
И вата его клочковато
Все билась, клубилась по вешней земле,
Как поезд дымясь виновато, —

Как поезд, в котором он плыл от друзей
В Эдем свой лазурно-багровый,
Где голой скрижалью грозил Моисей —
Пророчьей железной обновой.

Белье разорвали на тысячи роб,
На тысячи нар одеяло

Сvezли,
 распластали,
 и вшивый сугроб,
Набив себе брюхо, умыл его лоб,
Громоздкий и вялый.

В петропольской гнили он бредил,
 вдали
От топота мюнхенских кружек —
И волосы всех Незнакомок цвели
Сквозь ткань безымянных подушек.

И поезд уже завернул, дребезжа,
В тупик, где шинели и крики,
Где Алая Роза — колымская ржа
И ягоды костяники.

Мой век напоследок ему подывал,
Тянулись за ним в голубиный провал
Глупцы, подлецы и скитальцы...

...А я одеялом его укрывал,
И каменный ветер мне плоть продувал.
И вата налипла на пальцы.

2. ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

Τα κουρέλια μας άφησε φεύγοντας ο Μπλόκ².
Πως το εξέλκωμα της αποδόμησης πάντα
βρίσκει τι να διαβρώσει, με τι να τραφεί
(απ' τις άχειλες άκρες του στάζει η νιρβάνα)!

Για ανάρρωση ο ίδιος μετέβη αλλού,
κολυμώντας στα κρύα της λιποσαρκίας,
ως μπλε σπύρτο φλεγόταν το κούφο γραφείο
του κωφού οχυρού της Πετρούπολης.

Ω,
μες στο ζόφο μονάχα η κουβέρτα ψιλή,
τρανταζόταν, ανέπνεε, η κουρελιασμένη,
στροβιλίζοντας πάνω απ' τη προσμένουσα γη
το βαμβάκι, πετούσε, ως πίδακας τρένου,
τόσο ένοχο, μα και ενοχικό.

Τον απόσπαγαν από τους αγαπημένους
ο τουρκουάζ – βαθυκόκκινος προορισμός

² Ο Αλεξάντρ Αλεξάντροβιτς Μπλοκ θεωρείται κλασσικός συγγραφέας της ρωσικής Αργυρής Εποχής και ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του ρωσικού συμβολισμού. Τραγικός Θάνατος του στην Πετρούπολη.

της Εδέμ και το ίδιο το γρήγορο τρένο.
Ή Εδέμ, όπου ο Μωυσής
ως προφήτης
στην τάξη, στην πίστη εμμένει,
με τον άγραφο Πίνακα μας απειλεί,
μες τα σίδερα, ο εκσυγχρονισμένος!

Τα λευκά του, τ' έχουν σκίσει στα χίλια πανιά,
και για τόσες ακόμα κουκέτες την κουβέρτα,
στον ψειριάτικο λόφο χιονιού, στην κοιλιά του
τ' ογκώδες του μέτωπο πλύθηκε έστω.
Το νωθρό εκείνο μέτωπο μες τον χιονιά...

Στην σαπίλα της Πετρούπολης παραληρούσε,
μακριά απ' τον κρότο των κούπων Μονάχου.
Τα μαλλιά γυναικών, των αγνώστων, που ζούσαν
στα πορτρέτα του³ Κραμσκόι, μακριά, είτε κάπου
παραδίπλα, ανθίσανε, σκόρπισαν όλα
μες στα διάφορα άγνωστα μαξιλάρια.

Κροταλίζοντας έτρεχε το τρένο, πετώντας,
στην στροφή το αδιέξοδο βρήκε. Καμπόσα
πανωφόρια στρατού

³ Ο Ιβάν Κραμσκόι , Ρώσος ζωγράφος , δημιουργός πορτρέτου «Μιας άγνωστης Γυναίκας»

ήταν γύρω, και τόσες άλλες νότες – κραυγές,
και η πειθώ της Scarlet Rose⁴
(η σκουριά της Καλιμάς⁵ με τα μούρα του Βάτου).

Το τελευταίο αντίο του είπε ο αιώνας
με το σκούξιμο. Όσο για την ακολουθία,
με κουτούς, ποταπούς και πλανόδιους γεμάτη,
στην μπλε άβυσσο πέφτοντας, όλο και χανόταν.

... Όσο εγώ τον εσκέπαζα με την κουβέρτα,
ο πέτρινος άνεμος με διαπερνούσε,
και όσο φύσαγε, μ' αποσπούσε την σάρκα,
και κολλούσε το βαμβάκι, κολλούσε στα άκρα,
όλο στα δάκτυλα μ' εκείνο το βαμβάκι κολλούσε...

⁴ Μυστικό Τάγμα Ιπποτών της Scarlet Roseιδρύθηκε μετά από την πρώτη σταυροφορία. Οι 8 ιδρυτές του αρχικά υπηρετούσαν τον Πάπα της Ρώμης, σύντομα απαρνήθηκαν την τυραννία της Καθολικής εκκλησίας ορκίστηκαν εν αίμα ότι δεν θα πέθαιναν πια «αθώου» από το σπαθί τους... Έχοντας εγκατασταθεί στη Γαλλία, στην Ιβηρική Χερσόνησο επέλεξαν την κομητεία Foix, κάστρο Foix. Το Τάγμα ραγδαία μεγάλωσε, ενσωματώνοντας πολλούς σταυροφόρους, Ναΐτες...

⁵ Ο Κολμά είναι ποταμός της Ρωσίας (βορειοανατολική Σιβηρία) , τόπος εξορίας των εχθρών της επανάστασης του 1917 στην Ρωσία και της Σοβιετικής Ένωσης αργότερα.

3.

Как челн во мгле, как тучи в проводах
Сквозь лунный скрип услады и разбоя,
Меня качал несокрушимый страх —
Страх несоединения с тобою.

И нависая горсткою тепла,
Я черной мухе рваться к белым мухам
Не позволял, не отворял стекла,
И к декабриной пагубе на угол
Не выходил, истраченный виной
До седины —
но выжег и стреножил...

И каждый час, что прожил я с тобой,
Я словно и не прожил.
Да, и корням, и ветру не собрат,
И птице в кроне...
Неужто горький твой, свирепый виноград
Мне не по крови?

Не сжать в руке дырявый талисман
Как ржи полоску —
С раздавленной гроздьёю — ржав карман,
И мешковат, и не по росту...

Ну что с тобой, дружок, какие холода?
Лишь слизь и пена.
Когда катилась в небо подлая вода —
Ты первой пела.

Займи у страсти клок или паршу,—
Хоть прах отваги.
По соли щек я это напишу —
Не по бумаге.

Как жизнь плетет смертельное рядно! —
Вино еще не смято...
И снег пьянит, и Рождество пьяно
И снова свято.

3.

Σαν το πλοiάριο μες' στο σκοτάδι
και σαν τα σύννεφα δια των καλωδίων,
μέσα από το σεληνιακό σκοπό
τριξίματος της ηδονής και της ληστείας,
κλονίστηκα απ' την ακλόνητη φοβία –
το να μη συνδέομαι μαζί σου...

Προσέφερα μια χούφτα ζεστασιάς,
Κρεμόμουν πάνω απ' την μαύρη μύγα,
δεν άφηνα την φλόγα της, την ορμή της
ανάμεσα στις άσπρες να παγώσουν,

δεν άνοιξα ποτέ το παραθύρι,
ούτε στα Δεκεμβριανά
δεν τόλμησα να στρίψω στη γωνία:
παντού καταστροφή, εγώ δεν βγήκα έξω.

Γίνανε γκρίζα απ' τις ενοχές
τα μαύρα μου μαλλιά –
θα φταίνε το παστούρωμα
και της φωτιάς οι στάχτες.

Και κάθε ώρα που έζησα κοντά σου
είναι σαν να μην έζησα καθόλου.

Δεν είμαι φίλος κανενός, ούτε το κτήμα,
ούτε ο σύντροφος του αέρα ή της ρίζας,
ούτε και του πτηνού στο φύλλωμα
του δέντρου που φωλιάζει.

Άραγε, πράγματι με τ'αγριοστάφυλα
του μένους σου
δεν είμαστε εξ' αίματος αδέλφια?!

Δεν κλείνεις στην παλάμη
ένα τρύπιο φυλακτό
ως μια λωρίδα σκουριασμένη!
Αν πατηθεί ή ρόγα, το τσαμπί,
με την σκουριά θα ποτιστεί η τσέπη,
και θα φανεί πολύ ξεχειλωμένη,
και θα' ναι δυσανάλογα μεγάλη
για τ' ανθρωπάκια σαν κι εμάς!

Τι κάνεις φιλαράκι, τι χαμπάρια,
τι ψύχρες έχουν οι καιροί, το σκηνικό?
Μονάχα ο αφρός και η βλέννα γύρω – γύρω.
Όταν τα μοχθηρά νερά κυλούσαν
προς τον ουρανό – συ τραγουδούσες πρώτη!

«Δανείσου έστω μια τούφα ή την ψώρα από το πάθος,
έστω τις στάχτες θάρρους πάρε απ' αυτό!»
Στις παρειές μου, πάνω στο αλάτι
και όχι στα χαρτιά θα γράψω το και το!

Όσο για την ζωή και τι αμπρά υφαίνει
αν είναι αυτός θανάσιμος ή και του Θανατά,
δεν έχουν πατηθεί οι ρόγες, δεν σκορπούν τα σκάγια!
Μεθυστικό το χιόνι: η μεθυσμένη ημέρα
των Χριστουγέννων μας γελάει και... είναι πάλι άγια!

4.

Я тебя дожидался и слепо скучал...
Дождик лил – я молчал.
Снег дышал – я молчал.
Но теперь, услышав долгожданную весть.
Закричу что есть духу:
– Я рад, что ты есть!

И когда, вся в дрожанье нездешних морей,
С электрички сбежишь: чтоб быстрее, чтоб родней,
Я увижу, как пальмы склоняются в ряд
И о чем-то с тобой невзначай говорят.

И уже не бежит между нами волна,
И луна – то красна, то полна, то вольна,
Заставляет поверить, что жизнь не прошла,
И еще не сомкнулась безлесная мгла.

Все, что в мире твое – это шелест ветвей,
Все, что стало моим – это жук-скарабей:
Он предвидел для нас золотую печаль
И глаза, устремленные вместе и вдаль.

Начинается жизнь – как сухое белье
Надевается милым на тело твое,
И вливается в проседи голубизна,
И белесое небо блистает без дна...

4.

Σε περίμενα
με την τυφλή πλήξη της αναμονής...
στον ήχο της νεροποντής – σιωπούσα,
στην ανάσα της χιονόπτωσης – σιωπούσα,
αλλά στο άκουσμα της χαρμόσυνης
είδησης του ερχομού σου
ξέσπασα, διασαλπίζοντας :
«Χαίρομαι που υπάρχουν!»
Όταν, ως πλημμυρίδα της παλίρροιας,
ως τρεμούλα της μακρινής θαλάσσης,
στην βιαστική κατάβαση από τον ηλεκτρικό,
με πλησιάζεις, σώμα και ψυχή, παρατηρώ
πως γέρνουν στη σειρά ακόμα και οι φοίνικες
να πιάσετε συζήτηση. Θαρρώ, το κύμα
ανάμεσά μας έχει κατευνάσει ο χρόνος,
ωστόσο η σελήνη είτε κόκκινη, είτε γεμάτη,
είτε ελεύθερη, είτε φευγάτη, μας πείθει, μας απέμεινε η ζωή!
Η εγκεφαλική ομίχλη είναι μακριά να καταπιεί το σύμπαν.
Ο κόσμος σου ολόκληρος, το θρόισμα των φύλλων,
Το μόνο που έγινε δικό μου είναι ένας σκαραβαίος,
αυτός, που μας προέβλεψε την θλίψη την χρυσή,
τα βλέμματα στραμμένα μακριά στο μέλλον.

Η Ζωή σου ξεκινά ως ρούχο ατσαλάκωτο, στεγνό,
σου το βάζει ο αγαπημένος – το άλλο σου μισό – στο σώμα.
Το μπλε από ψιλιά να ρέει στα μαλλιά σου,
Και ο ουρανός, υπόλευκος, να λάμπει, δίχως πάτο...

5. МОЙ КРУГ

Весна пошла на убыль,
И слух пошел на убыль,
Что солнце — древний рубль,
Блестящий, заводной...

Мой круг смешон и горек —
Поставь ему, историк,
Облезлый, красный нолик
Над Летою-водой.

Холмы, гранит, распутья,
Не дерева — лишь прутья,
И вязну в них по грудь я,
А ливень — напролом...

Друзья взошли крестами,—
Их белыми листьями
Цветы кивать устали
И молча бьют челом.

Бродячие больницы,
Провидцы и блудницы —

Скажите, что вам снится,
Чья память вас печет? —

И тусклой боли вьюга
В висках гудит упруго —
По кругу, друг за другом,
Друзьям веду подсчет.

А день пошел на убыль,
И счет пошел на убыль,
И солнце — просто уголь —
Сгоревшее добро...

Ни рая нам, ни ада,
На всех — одна ограда,
Прописка Дантеграда,
Бумага и перо.

5. Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΟΥ

Το έαρ είναι σε φθίση,
η ακοή μου φθίνει. Είσαι
ένας ήλιος φεγγοβόλος,
ένα νόμισμα παλιό?
Στρογγυλό αρχαίο ρούβλι
πάνω όλο διασκεδάζεις?
Όσο αφορά εμένα
και το κύκλο μου πικρό –
τόσο μίζερο, γελοίο –
συ διδάκτωρ Ιστορίας
με το κόκκινο μολύβι
το αντίστοιχο βαθμό
βάλε επάνω από την Λήθη,
το μηδέν, το ξεφτισμένο,
ίδιο με τον ποταμό!
Τα υψώματα, ο γρανίτης,
το σταυροδρόμι, άντε, βρείτε
της ζωής τον καταλύτη,
ένα δέντρο! Ερημιά.
Μόνο οι βέργες, οι παγίδες,
εγκλωβίζουν ως το στήθος,
σαν τα ατσάλινα κελιά!
Από πάνω μαχαιρώνει

η βροχή, οι νεκροί φυτρώνουν,
ως βλαστάρια οι σταυροί!
Όλοι οι φίλοι μου! Ξεφτίλα,
τις λευκές σελίδες για φύλλα
να έχουν τα άνθη, σε βαθιές
υποκλίσεις, κουρασμένοι,
άλαλοι, τσαλακωμένοι!
Γνέφουν,
γνέφουν οι κεφαλές!
Η περιπλάνηση, οι ζητιάνοι...
Θεραπευτήρια, πουτάνες,
μάντεις,
γνώστες της καρδιάς,
ποιους θυμάστε,
ποιους ζητάτε,
τι σας καίει, τι συζητάτε
μες τα όνειρα τρελά?!
Το ελατήριο χτυπάει
στους κροτάφους,
θα φυσάει
και θα ψύχει ο χιονιάς!
Τι αμβλύς είναι ο πόνος,
απ' τον κύκλο φεύγουν οι κρίκοι,
οι φίλοι χάνονται, μεμιάς!
Η μέρα μου κοντύνει, φθίνει,

και το μέτρημα επίσης,
μια ακολουθεί το άλλο,
ή και το αντίθετο? Μπιλμέμ!
Όσον αφορά τον Ήλιο,
ένα κάρβουνο θα είναι,
ένα μαύρο και καμένο!
Πού σε, κήπος της Εδέμ?
Πού σε, Κόλαση? Στο τέλος
θα 'μαστέ στο ίδιο μέρος
με περίφραξη κοινή,
στην Δαντούπολη γραμμένοι
(το μητρώο λερωμένο),
Στην ουσία, τι μας μένει?
Ο στιλός και το χαρτί!

6. БАЛЛАДА О ПОКОЛЕНИИ

Мы дети хмельные безбожных отцов,—
И тем поколение щербато,
Что родина всласть подставляла лицо
Под бубен шального набата.

Мы драли во славу луженый оскал,
И песни больные скрипели —
На скользкой дороге ворованных шпал
Поболе, чем капель в купели.

Послушная правда лишит языка,
Зажжет костерок из тетради...
И вот добровольцы уходят в ЗК,—
Мы в том же ряду, мы и живы пока
Христа и прохожего ради.

Сопьюсь в опереточном, жирном аду,
Отравлен парами Гознака,
И я заповедное слово найду
Для смертной икоты...
Однако...

Однако динамики рвутся хрипеть,
И жены стоят с передачей,—
Комедь продолжается — здравствуй, комедь! —
Не “быть иль не быть”, а “иметь и иметь!” —
И медь рукоплещет удаче.

А мы — неудачники длинной страны,
Подпаски тоски и утехи —
Скабрезно смолчим и уйдем из войны —
Державных безумий дрянные сыны —
Оплакивать наши доспехи.

И струй дождевых бездыханная рать
Пронижет — не в том ли награда?
Отдаст узелок свой усталая мать,
И будет на наших улыбках играть
Казенная слизь винограда.

6. ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΜΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ

Μεθυσμένα παιδιά των άθεων πατεράδων, εμείς!
Με τα χηλοειδή, τις ουλές στα κορμιά μας,
Χάριν συνήθειας, εξουσία Μητέρας Πατρίδας,
να χώνεσαι και να την τρως στο πρόσωπο
κατά τις παρελάσεις του ξέφρενου νταουλιού!

Γυαλίζαμε ένδοξα τα γανωμένα δόντια
του κονσερβοποιημένου χαμόγελου σου!
Έτριζαν τα νοσηρά τραγούδια στην γλιστερή διαδρομή
των κλεμμένων ραγών, περισσότερα και από τις σταγόνες
του υγρού στην κολυπήθρα.

Η υπάκουη αλήθεια στερεί την λαλιά,
ανάβει φωτιά στο τετράδιο.
Και, να, που οι εθελοντές
φεύγουν ως Z(ε).K(α)⁶ στην ειρκτή.

Και εμείς? Εμείς, της ίδιας σειράς παλικάρια,
στην ίδια σειρά παραμένουμε, ζωντανοί,
χάριν του Χριστού και του περαστικού χάριν.

⁶ Z(ε).K(α) – ο «Φυλακισμένος». Προέρχεται από τον χαρακτηρισμό «ζ/κ» που χρησιμοποιείται σε επίσημα έγγραφα από τα τέλη της δεκαετίας του 1920 έως τα τέλη της δεκαετίας του 1950. Ετυμολογικά, ανάγεται σε μια συντομογραφία του «φυλακισμένου «κανάλοστρατιώτη», που εμφανίστηκε για πρώτη φορά κατά την κατασκευή του Καναλιού Λευκής Θάλασσας–Βαλτικής.

Θα γίνω μπεκρής μες στην παχύσαρκη κόλαση της οπερέτας.
Δηλητηριασμένος από τις αναθυμιάσεις του Γκόζνακ⁷,
θα βρω την λέξη, μια πανάρχαια ουσιώδης λέξη,
για τον θανατηφόρο λόξιγκα...
Ωστόσο...

Ωστόσο, τα ηχεία είναι πρόθυμα να βραχνιάσουν,
οι σύζυγοι να σταθούν στην σειρά
για το επισκεπτήριο στην ψειρού
για να σταλούν τα πράγματα στους κρατουμένους, –
Η κωμωδία συνεχίζεται –Χαίρε, Ω Κωμωδία! —

Το θέμα πλέον δεν είναι « Να ζει κανείς ή να μην ζει»,
αλλά «Αυτός που έχει, ακόρεστα να θέλει άλλα τόσα!»
Και ο χαλκός επικροτεί την τύχη.

Και εμείς ποιοι είμαστε? Οι αποτυχημένοι,
οι χαμένοι στην χώρα ατελείωτη,
βοσκόπουλα της συμφοράς και της ψυχαγωγίας.
Ελευνά να σιωπούμε, και φεύγοντας από τον πόλεμο –
οι άθλιοι – γιοι της αυτοκρατορικής φρενίτιδας –
την πανοπλία μας να κλαίμε.

⁷ Γκόζνακ – ενιαία κρατική επιχείρηση υπό τη δικαιοδοσία του Υπουργείου Οικονομικών της Ρωσικής Ομοσπονδίας και ειδικεύεται στην έρευνα, ανάπτυξη και παραγωγή κρατικών συμβόλων : χρήματα, βραβεία, έντυπα και άλλα προϊόντα.

Και οι πίδακες του άψυχου στρατού της βροχής
να προσπερνάνε, να διακορεύουν το είναι μας–
αυτή δεν είναι η ανταμοιβή;

Η μια κουρασμένη μάνα θα δώσει το μπόγο της,
ενώ στα χαμόγελα μας⁸
θα παίζει η βλέννα του συστήματος,
παρόμοια της βλέννας των ξινισμένων σταφυλιών...

⁸...ενώ στα χαμόγελα μας – ενώ στα χείλη μας θα εμφανιστεί ένα σκάρτο προσποιητό τυπικό χαμόγελο όμοιο με ...

7. ИНКВИЗИТОР

В мутном зале цепенеют лики песьи.
Видел я, как восславляют мой наказ
Люди, серые, как давленные песни,
Песни, серые, как радость напоказ.

У врагов и у луны походка лисья.
Вижу я — а взор мой ясен и остер:
Люди серые, как мартовские листья,
Листья серые, как вытлевший костер.

Когда ливень застучит по бледной крыше,
Я увижу в вымирающем доме:
Люди — серые, как загнанные мыши,
Мыши — серые, как сумерки в дыму...

7. ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ

Παρατηρώ την αίθουσα.
Είναι μουντή,
τα πρόσωπα σκυλίσια,
και είναι τόσο μουδιασμένα:

οι γκριζοί άνθρωποι
δοξάζουν, εξυμνούν
τις εντολές μου!

Σαν τα αποχυμένα γκρι
τραγούδια είναι,
ολόγκριζα τα τελευταία,
ίδια με το σταχτί
της επιδεικνυόμενης
χαράς.

Αλεπουδίσιες είναι οι κινήσεις
των εχθρών μου,
όσο και της σελήνης.
Η οξυδερκή ματιά αρκεί
για να το διαπιστώσω :

Οι γκρίζοι άνθρωποι
που μοιάζουν με το φύλλωμα
τον Μάρτη,
τα φύλλα είναι γκρίζα
(σαν την φωτιά που έσβησε
και άφησε τις στάχτες).

Όταν η νεροποντή χτυπά
την γλομιασμένη στέγη
διακρίνω μέσα σε ένα σπίτι
που ψυχορραγεί:

τους ανθρώπους τόσο γκρίζους
όπως είναι τα ποντίκια,
κυνηγημένα, τρομαγμένα και δειλά,
Τους ποντικούς, μα τόσο γκρίζους?

Όπως ο πυκνός καπνός
που πνίγει το λυκόφως...

8. ХРАМ

Потому, что не жить, отрекаясь, кляня и горланя,
Я скользил по ледку через плечи служилых ворон,
Но нашел свой отлет в опереньи мутанта-орлана:
И горяч жеребец, и почти розовеет паром...

Знаю, что-тостряслось, улыбнулось в проклятой “Дубине”,
Рыбари-бурлаки посветлели от соли в траве.
И двоится свеча, колыхаясь в рождественской глине,
И щебечет цветок у надежды в пустом рукаве.

Эх, Россия-простуда: мордовская, детская слава,
Дочь панельной любви, перебитое настезь стекло,—
Ни стихи, ни стакан, ни погромы и римское право —
Ничего твой косой, вифлеемский прищур не спасло.

Боже, дай догresti до клочка, чтоб лысеть на трясине,—
А с пером в животе я и сам доберусь до земли...

.....
Сын и Дочь подойдут; Он же — только о Сыне, о Сыне...
Дочь ладошки лизнет и глазницы прикроет в пыли.

Ну еще потерпи — скоро станет тепло и богато —
Снова нищие спят, и Звезда выплывает из ран.
Но ползут к алтарю не волхвы, а бухие солдаты,
И пустым рукавом подметают бревенчатый храм.

8. ΝΑΟΣ

Διότι έτσι δεν αξίζει να ζεις!
Να ωρύεσαι αποτασόμενος,
Αποκηρύσσοντας να καταριέσαι!

Σε πάγο γλιστρώντας επάνω από τους ώμους
των διαφόρων κοράκων, ιδίως
αυτών του στρατού,
την διέξοδο βρήκα σε φτέρωμα του αετού –
μιας μετάλλαξης! Ήρθε η κρίσιμη ώρα:
ο επιβήτορας είναι καυτός,
το πορθμείο διακρίνεται ροζ.

Ξέρω, κάτι συνέβη,
χαμογέλασαν οι δύσμοιροι μέσα
στο καταραμένο τραγούδι « Ντουμπίνα».
Οι χωρικοί που ρυμουλκούσαν τα πλοία
(οι Μπουρλάκοι)
μες στην ξηρά ενάντια στο ρεύμα
του ποταμού,
και οι ψαράδες στις ακτές
των πολλών θαλασσών,
σαν να άσπρισαν μες το γρασίδι από το αλάτι!

Μας εμπαιίζει η μοίρα,
κοντά στον επίγειο σπασμένο πηλό,
τα Χριστούγεννα, τρέμει διπλά το κερί.
Διπλό λόγω κηδείας. Διπλωπία –
ο οίνος ο ίδιος
συμβάλλει σε αυτό....
Κελαηδά το λουλούδι σε άδειο μανίκι,
αυτό της ελπίδας ...

΄Κρυολόγημα είσαι, Ρωσία μου, αρρώστια!
Δόξα της Μορδοβίας,, καμάρι σύ παιδικό,
ο καρπός της αγοραίας αγάπης,
σπασμένο γυαλί:
μες στο κέντρο η ορθάνοιχτη τρύπα!

Τα πογκρόμ, το ποτήρι, οι στίχοι,
το δίκαιο της Ρώμης,
πως και δεν γλύκαναν το αλλήθωρο
βλέμμα, των σκιστών σου
μισόκλειστων επί αιώνες ματιών,
στην Βηθλεέμ καρφωμένο?

Πάτερ ημών, με επιτρέπεις να φτάσω
σε μία νησίδα στο βάλτο,
μιας που είναι της Κόρης σου?
Να φαλακρώσω εκεί,

έστω σε ένα κομμάτι, αυτή της στεριάς!
Διότι κάποτε από ένα μαχαίρι – φτερό
στην κοιλία,
θα καταλήξω στο χώμα,
τότε θα έρθουν κοντά μου τα τέκνα,
ο Γιός σου και η Κόρη.
Σύ ο ίδιος μονάχα για Αυτόν συζητάς.

Μα η Κόρη θα ναι αυτή,
η νόθη σου Κόρη, η Ρωσία,
που θα γλύψει αυτές τις παλάμες,
Θα μου κλείσει τα μάτια,
θα γεμίσει τις κόγχες με σκόνη και χώμα.
Κόρη, βάστα γερά, σε ικετεύω!
Λίγο ακόμα! Θα έρθουν μέρες καλές,
μέρες της θαλπωρής, της ζεστασιάς!

...όπως τότε, κοιμάται το σύμπαν,
κοιμούνται οι ζητιάνοι,
αναδύεται από τις πληγές ένα άστρο ξανά,
αλλά σέρνονται προς τον βωμό τώρα,
όχι οι μάγοι,
μα οι πιωμένοι σολδάτοι,
με το άδειο μανίκι σκουπίζουν,
σκορπούν τον Ναό.
Εξαπλώνεται η σκιά ...

9.

Заставляя себя торопить свои кровные сорок,
Он ушел от женщины, как был — в трехдневной щетине,
Отыскал электричку, чтобы загнанно лягала в морок,
И нахлестывал чахлую, и гремел по молочной лощине.

Он впервые за годы постригся у нищего парикмахера.
Растирая седые бугры не руками, а мокрым снегом,—
Все месил дымящие пашни в городке последнего пахаря,
И ему не было страшно — он вообще не был.

А когда перед утром в мутной прозелени подмосковной равнины
Он проснулся в поту средь лубочных пейзажей по стенам —
Сразу вспомнил все, подошел к окну, раздернул гардины
И наполнил тепло разрухи ветром, морозным и постепенным.

...В этом желтом, коротком письме его сна
карандашные тихие тоны
Оказались мудры и нежны — безнадежно веселая рана:
Было там, как зовут ее, и чужое число телефона,
Даже фото, смятое скрепкой, он увидел,
растворив облезлую раму.

И внезапно — плотнул вина воспаленной, сумасшедшей свободы:
Оттого, что счастливой кончается ночь, и век, и разлука,
И качаются ставни, и мчатся составы, истончаются воды,
Корабли кренятся,— и еще любят два мертвых друга,
Потому, что — любят.

И ты, которой нет, и не было вовсе,
Бережешь обрыдлую душу в краю, где холодные, смрадные зимы,
Позабыв, что лето иссякло, остыла скупая осень,
С невозможным, темным лицом ты давно иззябла у магазина.

А потом в вереницах небыли просто зайдешь погреться,
И дождешься меня, и чуть улыбнешься, пожав плечами,
И протянешь фантом телефона на истертой бумажке детства,
Чтобы я эту ложь хранил, и звонил в опоздавшем начале.

9.

Στα στρογγυλά σαράντα του
τον εαυτό του εξανάγκασε να επιταχύνει:
Την σύντροφό του εγκατέλειψε,
κρατώντας κάτι λίγα, τα ρούχα
που φορούσε ήδη,
τα γένια τριών ημερών
που είχαν ξεσαλώσει.

Διαλέγοντας τον άθλιο ηλεκτρικό
και μαστιγώνοντας τον –
να πάρει μπρος η ταλαίπωρη φοράδα
που κλάγγαζε, τρικλίζοντας, σερνόταν –
εχάθη μες την άκαμπτη λαγκάδα
της γαλακτώδης νέκρας.

Κουρεύτηκε ξανά σ' έναν πάμφτωχο μπαρμπέρι
(πάνε κάμποσα χρόνια πια που έκανε το ίδιο),
να σιάξει προσπαθώντας
τα εξογκώματα της κεφαλής του,
με χιόνι τα έτριβε και όχι με τα χέρια.

Περιπλανώμενος δίχως καμία σκέψη,
στο αχνιστό, στο κτήμα οργωμένο

του τελευταίου γαιοκτήμονα της πόλης,
δεν είχε πια φοβία,
γιατί ο ίδιος ούτε καν υπήρχε.

Θολή η πεδινή πατίνα,
μες στα άγρια χαράματα
τα προάστια της Μόσχας. Η έγερση του,
μέσα στον ιδρώτα,
ανάμεσα στις λουμπόκ – παραστάσεις
πάνω στους τοίχους.

Οι αναμνήσεις τον κατέκλυσαν
και ας τις είχε θάψει,
Ξεγύμνωσε το παραθύρι (πάνε οι κουρτίνες),
Η ζέστη χάθηκε (το ψύχος!).
Η πνοή της ολικής κατάρρευσης
στοίχειωνε τον ίδιο.

Ξεδίπλωσε το γράμμα του ονείρου
στο κίτρινο χαρτί γραμμένο με μολύβι
σε τόνο ήρεμο (η παλέτα της σοφίας,
της τρυφερότητας – αγιάτρευτη
και εύθυμη πληγή!) Και είχε εκεί
το όνομα της και έναν ξένο αριθμό!
Και ακόμα μια τσαλακωμένη

φωτογραφία της,
πιασμένη με τον συνδετήρα,
την πρόσεξε, ανοίγοντας
το ξεφλουδισμένο φύλλο παραθύρου.

Έξαφνα μέθυσε με μια γουλιά,
αυτή, της ξέφρενης ελευθερίας,
διότι τέλειωναν χαρούμενα η νύχτα,
ο αιώνας και ο χωρισμός,
φτερούγιζαν τα ανοιχτά παντζούρια,
τα τρένα τρέχαν.

»Τα νερά λεπταίνουν, γέρνουνε τα πλοία,
με αγαπούν ακόμα –
οι δύο μου πεθαμένοι φίλοι
(αυτό δεν κάνουν όσοι αγαπούν?).

Και εσύ, που δεν υπάρχουν,
γιατί δεν ήσουν υπαρκτή ποτέ,
φυλάς ακόμα την αηδιασμένη ψυχή σου
στα μέρη όπου
αλωνίζουν οι κρύοι, οι δύσσομοι χειμώνες.
Το κάνεις, λησμονώντας ότι το καλοκαίρι

εξέπνευσε, το φειδωλό φθινόπωρο επίσης,
με το αδιανόητο, συννεφιασμένο πρόσωπο σου,
που μελανιάζει έξω από το μαγαζί.

Μες την την ουρά της επινόησης θα περιμένεις
για ώρες για να μπεις να ξεπαγιάσεις,
ανασηκώνοντας τους ώμους σου, να με χαμογελάσεις,
να απλώσεις το χέρι για να με προσφέρεις τον πόνο
μέλους φάντασμα – μία φθαρμένη λωρίδα χαρτιού
από την παιδική μας ηλικία – με το τηλέφωνό σου απάνω,
για να φυλάω εγώ αυτό το ψεύδος για να τηλεφωνήσω
κάποτε στην όψιμη αρχή».

10. ЖЕНЩИНЫ РОССИИ

Сгинет многое, лихое не созреет,
Не один забудется напев...
В этом мире женщины стареют,
Только платью черное надев.

По селеньям с шумом небывалым
Каждый март проносится вода.
Не меняют цвета только бабы:
Черного, земного — никогда.

Снова небо взглядами покрылось,
Снова давит выветренный круг,—
В патефоне — пыльная охриплость...
Наливай забвения разлук.

Позабыли, выплавав до века,
Как под ливнем вышли к тополям...
Есть у вас судьба — пошире снега,
Да зипун, с Победой пополам,

Да платочек, серенький, дешевый,
Среди луж — укрыть от тоски...

Женщины, да будет вам, да что вы?..
...С крыш седые валяются куски.

Сирым утром ветви ошалели,
В жалобе ласкают провода...
Вдовьи не меняются шинели.
Черные. Святые. Никогда.

10. Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Ξεπερνιούνται τα πολλά! Ξεφτάνε
τα άσματα, οι καημοί, οι συμφορές.
Οι γυναίκες μεγαλώνουν, σπάνε
μόλις βάλουν μαύρες φορεσιές...

Στα χωριά με τα νερά του Μάρτη
που κάθε χρόνο προμηνύουν αλλαγές,
ζουν γυναίκες ίδιες με το χώμα,
μένουν απαράλλακτες, βουβές.

Χόρτασε τα βλέμματα, γεμάτος
ο ουρανός, βαραίνουν οι φωνές
του ανεμοδαρμένου γραμμοφώνου,
η σκονισμένη βράχνα λέει :» Πιες
από την Λήθη του χωρισμού».

Γυναίκες,
πριν την ώρα κλάψατε πολύ!
Πάνε οι καιροί που μες την μπόρα
στα πλατάνια τρέχατε. Πολύ
έχει απλωθεί η δυστυχία,

πέρα και από τη χιονισμένη έκταση, την Γη,
το καφτάνι είναι το ένδυμα σας,
μια αγκράφα νίκης στο λουρί.

Η φθηνή, η άχαρη μαντίλα –
το καταφύγιο, η όαση μες την
θλίψη των νερόλακκων!
Αλήθεια, φτάνει τόσο!
Μαυροφορεμένες, μη!

Βάραιναν οι γκρίζες στέγες, πέφτουν
τα κομμάτια. Το πρωινό μουντό,
τα κλαδιά των παραφρόνων – δέντρων
τα καλώδια σκαλίζουν, με καημό

διαπιστώνουν – όλα γύρω ρέουν –
προσδοκίες όλων οι αλλαγές,
μόνο οι χήρες παραμένουν ίδιες,
μαύρες σαν της χλαίνες τις, ιερές!

11. ОЖИДАНИЕ

И если призрак здесь когда-то жил,
то он покинул этот дом. Покинул.
И.Бродский

Мне кажется, я странно разучусь
Шептать слова высокого полета,
Царапать лист до одури, до пота —
Мне кажется, я страшно разучусь.

И эта ночь, и волглая тропа,
И в брызгах поцелуи до прощанья —
Уйдут искать другие острова,
Чужим рукам сжимать их беспощадно.

Так вот, я — нем, и дар во мне ослеп,
Я пни спилил и мха костру подкинул.
Цежу вино, в губах черствеет хлеб:
Зачем он был, зачем мой дом покинул?

Еще закатам, ежась, допылать,
Холеным тучам вздрагивать постыло.
Со мной итог: потерям — исполать.
Есть подвиг знать, что улицы пустые.

Есть право лгать и звать на торжество,
Все помнить, ни на грош мольбам не веря...
Но до сих пор мне зябко от того,
Что призрак стукнет в крашенные двери.

11. ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Ακόμα και αν ζούσε σε αυτό το σπίτι ένα φάντασμα,
Θα είχε φύγει».

I. Μπρόντσκι

Φαντάζομαι πως μια μέρα, όλως περιέργως,
θα ξεσυνηθίσω τα παλιά.

Να ψιθυρίζω τα λόγια που πετούν ψηλά,
για μια Αλήθεια να σκαλίζω το χαρτί, μέχρι να ιδρώσω,
να αποβλακωθώ, θα πάψω όλως περιέργως.

Κι' αυτής της νύχτας το βρεγμένο μονοπάτι,
τα ρουφηχτά φιλιά προτού να πεις αντίο
θα πάνε για να βρουν τα απόμερα νησιά,
τα ξένα χέρια να τα σφίγγουν δίχως λύπη.

Είμαι βουβός. Λοιπόν,
το δώρο μέσα μου τυφλό,
Έχουν κοπεί τα κολοβώματα,
πετάχτηκαν μες στη φωτιά του βρύου.

Και το ψωμί στα χείλη μου
μπαγιάτεψε. Πως έγινε ξηρό?

Γιατί υπήρχε άραγε?
Γιατί το πατρικό μου έχω παρατήσει?

Όσο τα ηλιοβασιλέματα,
μαραίνοντας να καίγονται, τα σύννεφα βαριά
τινάζονται από τον αποτροπιασμό, να πλέουν,
σπολλάτη απώλειες! Ο άθλος είναι να γνωρίζεις εσύ
για τις οδούς, ότι οι δρόμοι είναι άδειοι!

Έχεις δικαίωμα να ψεύδεσαι, καλώντας σε γιορτή,
Θυμούμενος το παρελθόν, να μην πιστεύεις
τις προσευχές των ικετών, τα λόγια της στιγμής.

Αλλά γιατί ακόμα νιώθεις ψύχρα, περιμένεις
το φάντασμα να επιστρέψει, να χτυπήσει
τις πόρτες τις βαμμένες? Περιμένεις,...

12. ВРЕМЯ НОЛЬ-НОЛЬ

«Всяк дом мне чужд, всяк храм мне пуст,
И всё — равно, и всё — едино.
Но если по дороге — куст
Встает, особенно — рябина...»
«Тоска по Родине», Марина Цветаева

Ночь.
Стена.
Циферблат.
Напряги свое утлое зреньё:
ни мороз и ни жар —
только слякоть, и наледь, и прель;

это — время ноль-ноль.
Это грязное, крайнее время,—
правоверный судья,
отсеки его плоть на панель.

Зря блуждаешь, старик,
что ни кашель — скулеж и одышка,
чернозем на щеке
да махра под сухим языком —

тухлый свет для жратвы
веселее червонца в сберкнижке,
и звезда говорит
со звездой, как ворье с фраерком.

Умирай, уезжай,
до вонючих штанов перед пулей,
до декретов и вшей —
хоть ползком, хоть взащей, если — край.

Распродай свою речь,
свою течь бриллиантов по скулам,
гари сладостный дым —
уезжай, уезжай, уезжай.

Ей ничем не помочь —
от всего отрекаюсь, чем бредил —
от беды, ворожбы,
от вражды, что по горло в стихе,
от рябиновых куц,
чей прыжок растлевающ и светел...
Лишь осиновый кол
в кулаке как в последнем грехе.

Завершаю тетрадь,
Закрываю отчизну без Бога.
Эх, молись за меня
в белотронном, громадном снегу.

Здравствуй, время ноль-ноль!
Погоди!..
Ну, родимая, трогай!
Только...снова...прошу...
Только...очень...прошу...
Не могу.

12. ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

«Κάθε σπίτι μου είναι ξένο,
κάθε ναός μου είναι άδειος,
Όλοι κι' όλα είναι ίδια, όλοι και όλα είναι ένα.
Αλλά αν στο δρόμο ένας
θάμνος, ή μια Σουρβιά φυτρώσει,
τότε...»

«Λαχταρώντας την Πατρίδα!»,
Μαρίνα Τσβετάεβα

Νύχτα.
Τείχος.
Καντράν ρολογιού.
Εξασκείς την φτωχή όρασή σου.
Δεν υπάρχουν η ζέστη, το κρύο,
μόνο η λάσπη, ο πάγος, και η σήψη.

Είναι η ώρα μηδέν.
Είναι η λέρα. Η ακραία στιγμή.
Έλα εδώ, δικαστά,
κόψ' την σάρκα και πέτα την
στο πεζοδρόμιο!
Δίκαιος!

Γέρο, τι τριγυρνάς;
Είναι μάταιος κόπος!
Κάθε βήχας και σκούξιμο, δύσπνοια.
Το μαύρο χρώμα τα μάγουλα βάφει,
μες στην ξέρα της γλώσσας
ο καπνός.

Το σάπιο φως, που καλεί στο τραπέζι,
είναι πιο ποθητό απ' τα αποταμιευμένα
χρυσά δέκα ρούβλια.
Το 'να άστρο μιλάει με άλλο
σαν κλεφτρόνι με άβγαλτο μάγκα...

Ψόφα, φύγε, αν θες,
πριν λερώσει την βράκα σου η σφαίρα!
Πριν σε βρουν τα διατάγματα, οι ψείρες.
Είτε έρποντας φύγε, είτε τρέχα,
διωγμένος με χίλιες κλωτσιές.

Έχει φτάσει ο κόμβος στο χτένι.
Ξεπουλώντας τον λόγο σου, φύγε!
Τα διαμάντια τα μήλα προσώπου καλύπτουν,
και ρέουν! Αμ, κλαις!

Φύγε, γέροντα, φύγε, σε λένε να φύγεις!
Κι ας γλυκίζει ο καπνός της Πατρίδας,

αυτήν δεν την σώνει κανείς!
Προ πολλού από χέρι χαμένη!
Απαρνίεσαι τα ινδάλαματα, τις εμμονές...

Από τις συμφορές, απ' τα μάγια, τα ξόρκια « βουντού»
απαρνιέμαι,
απ' την έχθρα, που στάζει ο στίχος μου...

Μια Σουρβιά ξεπηδώντας μπροστά μου^{9*}, κολάζει,
απαρνούμαι αυτήν κι ας είναι πολύ φωτεινή!
Έναν πάσσαλο Άσπεν τα δάκτυλα άπτονται,
κλίνει η γροθιά μου, το τελευταίο αμάρτημα.... Amen!

Το τετράδιο κλείνω, όπως κλείνω την Πατρίδα μου δίχως Θεό.
Προσευχήσου για μένα! Σε λευκό, σε ασήκωτο θρόνο,
σε έναν θρόνο πελώριο, σε έναν κατάλευκο θρόνο χιονιού!
Χαίρε, ώρα Μηδέν!

Βάστα λίγο! Και τώρα ξεκίνα ωραία μου, τρέχα!
Στάσου... πάμε ξανά! Στάσου λίγο, αγάπη μου, στάσου για ένα λεπτό!
Παρακάλια πολλά, σε ικετεύω, ξανά σε προστάζω...
Μα απλά δεν μπορώ... σε ικετεύω ...μα δεν, δεν μπορώ....

⁹ Μια Σουρβιά ξεπηδώντας μπροστά μου*- είναι η παραπομπή στο παραδεισένιο κόσμο της άγριοσορβιάς της Τσβετάέβας.

13. ОТРАДА

Ушел от рая и от ада,
Я видел свет, я видел тьму,
Но где отрава, где отрада,
И до сих пор я не пойму.
Из ранних стихов.

Разливается в скудном раю немота –
В заполошном сердечном апреле
Рвутся капли с куста и журчит маета
Как сырые напевы свирели.

Но нелепое счастье стучится в висок –
Синий сок полудремного неба,
И рождается твой молодой голосок,
Голубиная теплая нега.

Что мне пальмовой вербы базарная весть.
Смоль причала, Венеции волны.
Когда знаю: ты – есть.
ты, конечно же, есть,
и намолен твой лик своевольный.

Я тебя отыскал среди боли и мглы,
Среди пепла и дантова хлада...
Потому и отрада, награда мне ты,
Потому и награда...

13. ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

Τον παράδεισο άφησα,
και την κόλαση άφησα.
Είδα φως, το απόλυτο!
Είδα ζόφος κατάματα!
Μα πού είναι το φαρμάκι;
και πού είναι το βάλαμο;
μέχρι τώρα δεν έμαθα.

Από τα πρώιμα έργα του Σεργκέι Κασιάνωφ.

Τον πενιχρό παράδεισο θυμίζει η αλαλία
μες τον σπαραχτικό καρδιακό Απρίλη.
Εκεί που από τον θάμνο αποκόπτονται οι σταγόνες
και μουρμουρίζει η στενοχώρια
ως ακατέργαστο διήγημα αυλού,

εκεί αρχίζει να χτυπά η παράλογη χαρά
στον κρόταφο μου, που μοιάζει
με το μπλε χυμό του μισονυσταγμένου ουρανού.
Εκεί γεννιέται η νεανική φωνή σου,
η ζεστή περιστερσία θαλπωρή.

Αποτελούν ασήμαντης αξίας για μένα
η είδηση της αγοράς, το κλαδί ιτιάς των Βαΐων,

το κατράμι της προβλήτας,
τα κύματα της Βενετίας
απ' την στιγμή που υπάρχουν εσύ!

Και φυσικά υπάρχουν!
Και το αυταρχικό άγιο πρόσωπο σου!

Σε βρήκα. Ανάμεσα σε πόνο και σκοτάδι,
ανάμεσα σε στάχτες και το ψύχος του Δάντη...
Γι' αυτό η χαρά! Είσαι η ανταμοιβή μου!
Γι' αυτό και η ευδαιμονία...

14. ЧЕРУБИНА

Когда лежат дрожащие ветра,
Струят дымы смертельные постели
В полнеба островами серебра... —
Ты — нежный отсвет дикого костра,
Домашнее сокровище метели.

Об невесомый пух твоих волос
Ломая гребни, крылья, поцелуи,
Твои ладони слабые балую
В своих руках...

Но, чтоб ни довелось
Нам пережить, — мы жаркие кладбища,
Мы тянемся, как тени по стеклу
К родным ветвям, несомые во мглу, —
Там наши души, бережны и нищи.

И ночь как нож, голима и остра,
Где Рождество, где мы, где ты любила, —
Тогда в тебе очнулась Черубина¹⁰ * —
Последней страсти юная сестра.

¹⁰ Черубина – Черубина де Габриак (Елизавета Ивановна Дмитриева) – самая известная литературная мистификация Серебряного века.

О том, что жизнь тосклива и добра,
Сопит сверчок и важно потухает,
И сохнут губы тихими стихами,
И пляшет снег на кончике пера.

14. ΤΣΕΡΟΥΜΠΙΝΑ

Όταν οι τρεμάμενοι αγέριδες καταλαγιάσουν
και ρέουν οι καπνοί, που τις θανατηφόρες κλίνες
στη μέση του ουρανού, σε νήσους από ασήμι
στρώνουν,
έξαφνα εμφανίζεσαι εσύ,
μια τρυφερή ανάκλαση της άγριας φωτιάς,
ο θησαυρός της θύελλας στο σπίτι!

Στα αβαρή μαλλιά σου, τα πουπουλένια,
συνθλίβονται οι χτένες, τα φτερά
και τα φιλιά μου.
Μες τις παλάμες περιθάλλω τις δικές σου
τις αδύναμες παλάμες...

Ότι κι να γίνει,
εμείς οι δυο, τα δυο ζεστά νεκροταφεία,
θα τεντωνόμαστε στα γηγενή κλαδιά,
σκιές επάνω στο γυαλί,
κουβαλημένοι απ' το σκότος
(εκεί οι ψυχές μας είναι, πρόσχαρες, φτωχές).

Και η νύχτα, ίδια σαν νάτανε μαχαίρι,
γυμνή, ατόφια, κοφτερή!

Ανήμερα των Χριστουγέννων ήμασταν,
μ' αγαπούσες,
η ενσάρκωση της Τσερουμπίνας¹¹,
μια νεαρά, η αδελφή του τελευταίου πάθους!

Ότι η ζωή είναι γεμάτη θλίψη και χαρά,
ο τζίτζικας φυσά και ξεφυσά. Με νόημα σωπαίνει.
Τα χείλη μες τα ήρεμα ποιήματα σκληραίνουν,
στην μύτη του φτερού¹² χορεύει ο χιονιάς.

¹¹ της Τσερουμπίνας – Η Cherubina de Gabriac (Elizaveta Ivanovna Dmitrieva) είναι η πιο διάσημη πρωταγωνίστρια της λογοτεχνικής εξαπάτησης του αναγνωστικού κοινού της Εποχής του Αργυρού αιώνα.

¹² μύτη του φτερού – στην μύτη του φτερού καλλιγραφίας.

15. ПРЕДСКАЗАНИЕ

Приковали меня к белокудрой земле,
Приказали — дрожи воробьем в январе,
И ни звука, ни яда, ни взгляда.
Но из полых глазниц помутнелого дня
Светлый лебедь огня ниспадет на меня,
Обнажая страну снегопада.

Здесь железные ноты слагают уста —
Невозбранна как песнь,
и — сама нагота —
Явь равнины, что вся из лепнины.
И со вскриком раздранного горе-холста
Прянет к небу стрелою подобье моста,
Чьи перила седы и старинны.

Я прочел календарь мой на честном ветру:
Свою боль раздарив, на прощанье умру
В чистом поле пурги вороненой,
Потому, что Россия до рези в глазах,
И морозной вороной дымят на кострах —
Погорелую белой вороной.

Я стою пред столпом необорной реки —
Боже, грохот твой синь и шаги широки,—
Грянь раззять мою плоть до предела!..
Я уже ничего не умею шептать,—
Лишь дыханье шуршит в закаленную гладь,
Чтоб стеклянная грудь каменела...

15. ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Με αλυσόδεσαν με μια ασπρομάλλα, την γη!
Με διατάξανε να τρέμω σαν ένα πουλί,
το σπουργίτι στα μέσα του Γενάρη.
Δίχως ήχο, φαρμάκι και βλέμμα.

Οι κούφιεσ κόγχες
της μέρας θα βγάλουν το φως,
μόλις βγει από κει ένας κύκνος φωτιάς,
θα βρεθώ στην απαστράπτουσα χώρα
του χιονιά ...

Εκεί το στόμα συνθέτουν οι νότες σκληρές,
σιδερένιοι οι λόγοι, οι ρίμες απλές, κι είναι
ευπρόσδεκτο κάθε τραγούδι, σαν την ίδια την γύμνια
και αυτός ο πυλός της πελώριας ανάγλυφης στέπας.

Ουρανός. Με κραυγή του σκισμένου καμβά
θα ριχθεί προς τα΄ κει το γεφύρι. Παλαιά
και περίτεχνα κάγκελα θα έχει. Μπέσα

έχει ο άνεμος, μόνο σε αυτόν
το ημερολόγιο διάβασα. Πόνος βουβός,

τον δωρίζω, αντίο, πεθαίνω
σε ανοιχτή πεδιάδα της θύελλας.

Μιας
η Ρωσία, ο ατέρμονος άσπρος καμβάς,
μέχρι του κάψιμου, του άλγους στα μάτια,
παγωμένο κοράκι πολλών πυρκαγιών στροβιλίζει,
ανοίγει φτερά ως καπνός, ως αλμπίνος. Καμένο κοράκι.

Χαίρε, ω, χαίρε, αλώβητη στήλη νερού !
Η βροντή σου είναι μπλε,
ο βηματισμός σου φαρδύς,
ποταμέ, είμαι αντίκρυ σου, έλα!

Αποδώμησε την σάρκα μου μέχρι τα κουάρκς,
ήδη έχω ξεμάθει να βγάζω τα «άχ»,
τους ψιθύρους δεν βγάζω, δεν θέλω.

Οι αγνοί μου θρωίζουν σε εκείνο το στιλπνό
και σφυρήλατο χάλυβα ώσπου αυτό
το κρυστάλλινο μου στήθος να πήξει.

16. УТРО СЕНТЯБРЯ

Зачем душа немолчная пришла,
Залепетала зряшные слова?
Обет ли нежный, сонная хвала,
В тебе сплелись, парящая листва?

Как я дышу? Брожу по сентябрю,
Бросаю хлеб пичугам за окно...
И нелюбовь в бездумную зарю
Так не болит... — Хотя не все равно:

Нескорбный свет плывет сквозь облака,—
Я не отдам сомнению мудреца
Ни шепот крыльев птиц издалека,
Ни листопада ливень у лица.

Застывший дом, родная пустота,
Роняет осень трепетный огонь...
В ладони зяблой желтого листа
Лежит листа зеленая ладонь.

16. ΠΡΩΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Τι ήρθες εδώ, ανάστατη ψυχή,
σκορπώντας λέξεις δίχως συνοχή;
Σε κατευνάζει τρυφερή ροή
του όρκου. Νυσταγμένα επαινεί
η φυλλόροια : «Μπορείς! Υπομονή...» .

Πώς ανασάνω; Σεπτέμβρης είμαι εγώ!
Πλανώμαι, κάτι ψίχουλα πετώ
έξω από το παράθυρο στα άμοιρα πουλιά.
Η απονιά της αλόγιστης αυγής
δεν με πονάει πλέον ... με ενοχλεί:

Πλέει το φως (μέσα από τα σύννεφα,
δεν δείχνει θλιβερό).
Δεν θα ενδώσω σε ενδοιασμούς ενός σοφού,
θυσιάζοντάς το φύσημα φτερού
ενός πτηνού που είναι μακριά,
την κίνηση των φύλλων – τρομερό –
περνούν από μπροστά μου τα όψιμα πουλιά!

Το παγωμένο σπίτι – εγγενές κενό –,
ρίχνει πυρά ο Φράξος ο Ψηλός.
Παλάμες φύλλων μαρτυρούν πολλά:
πως μες το ίκτερο και ψύχος της παλιάς
φωλιάζει η νέα πράσινη παλάμη....

17.

Отходят странники морей
в погудах нежных,
Отходят желтые квадраты по стене,
Отходят люди от постелей белоснежных,
Себя, расправленных, забыв на простыне.

А мы не замечаем их отхода,—
Ни желтой обреченности сердец,
Ни ямных глаз хрустального укола,
Ни рук порханья между “там” и “здесь”.

А снег валит — жестокий и усталый,
Как ложь, бегущая в объятья пустоте.
И лунный крюк пронзительную сталью
Уже пристыл к последней высоте.

17.

Τρυφερές μπουρούδες ηχούν,
καλούν τους θαλασσόλυκους να φύγουν.
Τα κίτρινα τετράγωνα στον τοίχο
τινάζονται και αυτά προτού χαθούν.

Κοιμούνται οι άνθρωποι, ξεχνούν
τους εαυτούς τους, αιωνίως απλωμένους
σε κάτασπρα σεντόνια. Και εμείς;
Δεν είμαστε σε θέση
να προσέξουμε πως άδειασαν οι κλίνες...

Προσέξαμε τον κίτρινο χαμό
των άθραυστων καρδιών,
τις κόγχες που σφαγιάζουν
με κοφτερές κρυστάλλινες ματιές;

Προσέξαμε το χέρι που πετάει,
τα πεταρίσματα του
που ποτέ δεν σταματάνε
ανάμεσα στα δύο μέτρα και σταθμά,
από το άγνωστο « εκεί», στο γνώριμο εδώ»;

Και όσο για το χιόνι;
Το σκληρό, το κουρασμένο,

σπεύδει σαν το ψεύδος
να πέσει στις αγκάλες του Κενού!

Τα ύψη φύγουν το απάλι. Και ο γάντζος,
χωρίς να διαπεράσει τον ουρανό,
κρεμιέται, αν και είναι κολλημένος.

18. БЛАГОДАРЕНИЕ

Захлебом за озноб,
Отплатой за монету,
Безликим — за упрек
И сорную струю,
И всей хмельной стране,
Карающей поэта,—
И только потому —
Я — голос — воздаю.

Да вот и мой черед —
Измерены оковы
Друзей-колоколов,
Накликавших полет.
Кольцованный бедой,
Поруганный подковой,
Единственный слуга
Поднялся и поет —

Во всю сырую дрожь,
Где рваный снег, пузырясь,
Уже изгрыз мой след,
Уже запорошил...

Но в чистой тишине
Растратный мой Озирис,
Отравный мой узор
Забился и ожил.

Воздвигнут эшафот
Базарного дознанья —
За праздничную ложь —
Положенная лесть...
Но в крыльях грязных луж,
В заклятьи ли признанья,—
Приемлю полным вдох,
За то, что был и есть

Мой дар, который враг,
Мой враг, который — сила:
Не даренный, как жизнь,
Не купленный, как смерть.
Я знаю, ч е м плачу
Отцу, Любви и Сыну
За то, что смог понять,
За то, что смог посметь.

18. ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

-1-

Ξεπληρώνω με λυγμούς τα ρίγη (που απέκτησα),
με εξόφληση το γρόσι (που έχω λάβει),
με απροσωπία την μομφή και έλευση των ζιζανίων,
και την μεθυσμένη Χώρα – Τιμωρό των ποιητών
Εγώ, η Φωνή, καλούμαι να ανταποδώσω!

Ήρθε η στιγμή. «Πανέτοιμος για πτήση» –
προμηνύουν τα δεσμά των φίλων – καμπανών! –
με το δαχτυλίδι ατυχίας σε ένα πόδι,
με το σκάρτο πέταλο για γούρι,
ο μονάχος υπηρέτης, εγείρομαι και τραγουδώ!

Το σπαρτάρισμα της υγρασίας, το πετσοκομμένο χιόνι
μες τις φλύκταινες, με τέχνη ροκανίζει
για να κρύψει τα ίχνη μου, αλλά
μες στην κάθαρση της απόλυτης σιωπής
Ω, σπάταλε μου Όσιρη, φουσκώνει
το δηλητηριώδες μου μοτίβο,
ανασυγκροτείται για ακόμα μια φορά!

... ανάκριση της λαϊκής: έχει στηθεί η σκαλωσιά
της αγοραίας καρμανιόλας
με την επιβεβλημένη κολακεία
εις απάντηση στο ψέμα της γιορτής.

Αλλά απ' τα φτερά των βρόμικων νερόλακκων
που ορκίζονται να έχουνε αυτογνωσία όλοι
αντλώ δυνάμεις για ότι ήμουν και είμαι στη ζωή.

Το Δώρο μου – ο εχθρός, ο εχθρός μου – η εξουσία:
δεν είναι αγοραίο σαν τον Θάνατο
ή και χαριστικό σαν τη ζωή.

Όσο για την πληρωμή στον Γιό και στον Πατέρα
και στην Αγάπη – εγώ κι αν δεν γνωρίζω πόνο πληρωμής
(για αυτό που πήγα να τολμήσω,
για ότι μπόρεσα να καταλάβω στη στιγμή!)

19.

У неба — забытые тени в глазах,
И щеки, седые от ветра,
Я только хотел ему что-то сказать
И не услышать ответа.

На небе растет поминутная смерть,
Рожденное небо — загадка,
Я только хотел в него молча смотреть,
И не увидеть заката.

У неба бездомность, и матовый шар,
И дали, рябые, как плесы.
Я только хотел бы им слепо дышать,
И не облизывать слезы.

Но блеклому свету наперекор,
Наперекор покою,—
Я небо хотел погладить рукой...
Но только махнул рукою.

19.

Γεμάτες σκιές, κηλίδες παρελθόντος
οι ίριδες του ουρανού,
οι παρειές του ανεμοδαρμένες, γκρίζες,
ο ίδιος λιγομίλητος. Θα ήθελα απλά να με ακούσει
δίχως αντίλογο και πάθος.

Κυοφορεί, γεννά τον θάνατο, ο ίδιος σβήνει
για να επανέλθει στην ζωή ως νεογέννητος –
μυστήριο του Κόσμου!
Θα ήθελα απλώς να τον κοιτάζω
σιωπηλά, χωρίς να δω ποτέ μου δύση.

Ο Ουρανός δεν έχει στέγη.
Η μόνη του περιουσία είναι μια ματ σφαίρα
και έχει στίγματα στο πρόσωπο του,
μες την ακμή οι ατέρμονες απόμακρες εκτάσεις !
Θα ήθελα πολύ να τον χορτάσω απλά εισπνέοντας τον,
τυφλά, χωρίς να γλείφω τα δάκρυά μου.

Ενάντια στο ξεθωριασμένο φως
και αδράνεια του βάλτου,
θα ήθελα απλά να τον χαϊδέσω,
απλώνοντας το χέρι μου,
αντί αυτού το κούνησα αμήχανα εις ένδειξη δειλίας.

20.

Нани Сариду

Брожу неприкаян, нечесан, небрит,
Остывшей верчу папироской,
Пустая столица со мной говорит
Седую листвою перекрестка...

Зачем я впотьмах ожиданье тяну,
Кружу в обнаженных кварталах,
И гулко рождаюсь, и глухо тону
В ее переулках картавых?

Да это ведь выход, и свет впопыхах —
Холодного неба зачатье...
И я повинюсь в невозможных грехах
За мирное чье-то участие.

Но женщины дальней внезапный приход,
И смех ее — свежий кустарник —
Вернут моей горечи ранний исход,
И странную радость оставят.

20. ΣΤΗΝ ΝΑΝΗ ΣΑΡΙΔΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Ανήσυχος, αγτένιστος, αξύριστος.

Βαδίζω.

Στο χέρι μου γυρνώ σβηστό τσιγάρο,
κενή πρωτεύουσα προτίθεται να μου μιλήσει
σε σταυροδρόμι μες τα γκριζα φύλλα.

Τι αναμένω; Στο σκοτάδι κάνω κύκλους.

Γυμνά τα έρημα τετράγωνα της πόλης.

Γενιέμαι ως κραυγή, και πνίγομαι ως πόνος,
υπόηχος, μες στα παραφθαρμένα της σοκάκια.

Να, και η ξαφνική διέξοδος – το φως –
η σύλληψη του κρύου ουρανού.

Εγώ εξομολογούμαι

τις αμαρτίες μου

όσο ασύλληπτες και να ναι

για την συμπόνια που βιαστικά εισπράττω.

Απρόσμενη εμφάνιση μιας μακρινής γυναίκας ,

το γέλιο της πηγαίο – φρέσκος θάμνος –

υποδεικνύουν έξοδο κινδύνου

στην πίκρα μου.

Απόγευση αλόγιστης χαράς κρατώ. Μου φτάνει.

21.

Ведь бывает любовь осеннюю,
Непонятною, как спасение,
Непривычною, как утрата,
Бестолковою, как тоска.

Вот моя залетная правда
И моя стеклянная радость,
И испуганная награда
От парения до песка...

21.

Φθινοπωρινή αγάπη υφίσταται:
ανεξήγητη σαν την σωτηρία,
ασυνήθιστη σαν την απώλεια,
αλόγιστη σαν το μαράζι.

Και είναι η νέηλυσ μου αλήθεια,
η γυάλινη μου ευφροσύνη,
η τρεμάμενη ανταμοιβή
από την αιώρηση ως την άμμο.

О ПЕРЕВОДЧИЦЕ ПОЭТИЧЕСКОГО СБОРНИКА НА ГРЕЧЕСКИЙ ЯЗЫК

САРИДУ НАНИ СЕРГЕЕВНА, кардиолог частного сектора в г. Александруполь (Греция). Художник (автор трёх персональных выставок), публицист и поэт, переводчик поэзии с русского и турецкого языков на греческий.

Родилась в 1969 году в г. Тбилиси, столице Грузии. Росла в семье врачей (мать, брат), педагога (отец) и юриста (бабушка по материнской линии) в г. РУСТАВИ.

В возрасте 16-ти лет поступила в 1 ММИ имени Сеченова. С 1996 года живёт и работает по специальности (врач-кардиолог) в городе Александруполь (северо-восточная Греция).

Свободно владеет пятью языками, пишет стихи и прозу в основном на русском (языке своего детства), на греческом, а также на турецком и английском языках.

Публикуется в русскоязычных журналах и газетах России, Греции, Израиля: «Академия Поэзии», «Созвучие Муз», «Новый Ренессанс», «Форма слова», «Артелен», «Кологод», «Крылья», «Лири Дружбы», «Эксклюзив», «Свиток 34» и многих других...

Автор семи поэтических сборников:

1 **«Она поверила опять»** (2006, издательство «Афинский Курьер – Московский Комсомолец»),

2. электронного сборника стихов **«БУДЬ!»** (2017), «Издательский дом Хелен Лимоновой», Израиль),

3. двуязычного сборника на русском и греческом языках **«Скрижаль Гермеса»** (2020, издательство «Stella», Берлин),

4. аудиокниги (совместно с композитором и бардом Галиной Стрелковой) **«Возвращение в Эдем»** (2021, Россия),

5. двуязычного сборника **«Чёрный Жемчуг – год становящийся веком»** (2021, Баку, перевод на азербайджанский язык – Садай Шекерли),

6. поэтического сборника на русском и украинском языках под названием **«От Тебя к Тебе»** (2022, издательство «Stella», Берлин). Переводы стихов на украинский язык принадлежат Валентине Чайковской и Надежде Фурзенко.

Нани Сариду является автором **поэтического перевода** на греческий язык русскоязычного сборника Валентины Чайковской

1. **«Дорога зеркал»** (2022 издательство «Stella», Берлин,). Стихи Нани Сариду переведены на иврит, украинский, азербайджанский, каталанский, испанский, немецкий языки.

2. В 2023 году в московском издательстве «Летний Сад» вышел в свет поэтический сборник Нани Сариду на русском языке **«Довольно лишь ноты одной»**.

С 2018 года Нани Сергеевна Сариду – член Московской Организации Союза Писателей России.

Лауреат 3 степени в номинации «Поэты и Прозаики Европы» I Международного Фестиваля им. А. С. Пушкина 2019 года (Крым), дипломант «Литературной Газеты» и «Пушкинского Дома на Кавказе (2019) «За активную культурную деятельность, популяризацию, сохранение традиций русского языка и творческий труд».

С 2019 года является членом Интернационального Союза Писателей, членом Международной Гильдии Писателей.

Удостоена звания **«Автор – Стильное перо 2021»** в номинации «Поэзия», в рамках международного Фестиваля-конкурса «Русский Стиль-2021».

Нани Сариду удостоена **почётной грамоты первой степени за участие в Седьмом Всегреческом Конкурсе Поэзии, проводимом в Лефкаде (Греция, 2021)**, за стихотворение на греческом языке «Миссионерский Ход». Организаторы конкурса: Союз Литераторов Греции и Союз Филологов Лефкады.

Нани Сариду сотрудничает с греческим журналом культурологии «Ятрикес Орес» как художница и поэтесса, печатается в греческих газетах Фракии («Гноми», «Элефтери Фраки», «Хронос»).

На стихи Нани Сариду написаны песни на греческом (композитор Мария Влахопулу) и русском языках (композитор, певица Ольга Павлова и бард Галина Стрелкова).

В июне 2023 года в здании старой Префектуры города Александруполь прошёл **поэтический вечер Нани Сариду на двух языках – на греческом и русском.**

С 2021 года Нани Сариду является автором **поэтического проекта «От Тебя к Тебе»**, в котором на греческом и русском языках, ею освещается творчество современных русскоязычных литераторов (с интервью и декламацией стихов на двух языках).

Μεταφράστρια του βιβλίου στα ελληνικά – Νάνη Σαρίδου

Η Νάνη Σαρίδου είναι ιατρός – καρδιολόγος. Γεννήθηκε στην πόλη Τιφλίδα, μέχρι του 26-το έτους της ηλικίας της διέμενε στην πόλη Ρουστάβι της Γεωργίας. Προέρχεται από οικογένεια γιατρών και δασκάλων. Η ίδια δηλώνει ότι εάν δεν την κέρδιζε η ιατρική, θα γινόταν καλλιτέχνης, επαγγελματίας ζωγράφος η λογοτέχνης. Από τον 1996 ζει και εργάζεται στην Αλεξανδρούπολη ως ιατρός.

Δραστηριοποιείται ως ποιήτρια, μεταφράστρια λογοτεχνικών κειμένων από τα ρωσικά και τουρκικά στα ελληνικά και ως ζωγράφος.

Η κυρία Νάνη Σαρίδου ομιλεί πέντε γλώσσες. Συγγράφει κυρίως στα ρωσικά, αλλά και στα ελληνικά και τουρκικά. Είναι δημιουργός των **επτά** ποιητικών συλλογών. Το τρίτο της βιβλίο, «**Οι πίνακες του Ερμή**» (2020), εκδόθηκε στο Βερολίνο στα ελληνικά και στα ρωσικά.

Η Νάνη Σαρίδου μετάσχει στις πολιτιστικές εκδόσεις του περιοδικού του Ιατρικού Συλλόγου Έβρου «**Ιατρικές ώρες**» ως ποιήτρια και ως ζωγράφος.

Η ποίηση της μεταφράστηκε στα γερμανικά, ουκρανικά, αζέρικα, καταλανικά, ισπανικά και στα εβραϊκά.

Η ίδια διακρίθηκε στον διαγωνισμό «Ποίησης και λογοτεχνίας – Ευρώπη 2019» στα πλαίσια του **1 Παγκόσμιου Φεστιβάλ Α.Σ. Πούσκιν – Κριμαία 2019, κερδίζοντας την Τρίτη Θέση**, όπου έλαβε και το βραβείο για την σημαντική πολιτιστική της συνεισφορά, προώθηση και διατήρηση της ρωσικής γλώσσας. Το 2021 κερδίζει τον τίτλο «**Συγγραφέας – Φινετσάτη Πένα**» στον ποιητικό διαγωνισμό του Παγκοσμίου Φεστιβάλ Λογοτεχνίας «**Ρωσικό Στιλ-2021**».

Στον 7ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης Δήμου Λευκάδας 2021, τον οποίο διοργάνωσαν ο Σύνδεσμος Φιλολόγων Λευκάδας και η Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών, η κυρία Νανή Σαρίδου βραβεύεται με τον 1ο έπαινο: για το ποίημά της « Η ιεραποστολή».

Τα έργα της έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά και σε εφημερίδες της Ελλάδας, του Ισραήλ, της Ουκρανίας και της Ρωσίας. Η προτελευταία της ποιητική συλλογή, εκδόθηκε το 2021 σε δύο γλώσσες (Ρωσικά και Αζέρικα) στο Αζερμπαϊτζάν, σε συνεργασία με τον γνωστό ποιητή Σαδάι Σεκερλή. Το 2021 μαζί με την ταλαντούχο τραγουδίστρια και συνθέτη Γαλίνα Στρελκόβα (Ρωσία) κυκλοφορεί το Ακουστικό (Ηχητικό) της βιβλίο **«Επιστροφή στην Εδέμ»**.

Το 2022 στο Βερολίνο εκδίδεται το ποιητικό σύγγραμμα της Βαλεντίνα Τσαικόβσκαγιας **«Ο δρόμος των κατόπτρων»** σε μετάφραση της Νάνης Σαρίδου στα ελληνικά.

Το τελευταίο ποιητικό σύγγραμμα της Νάνης Σαρίδου **«Μια νότα αρκεί» στα ρωσικά εκδόθηκε στην Μόσχα το 2023**.

5 Ιουλίου 2023, υπό την αιγίδα της ΕΠΟΦΕ και της Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκη πραγματοποιήθηκε η ποιητική βραδιά της Νάνης Σαρίδου στα ελληνικά και στα ρωσικά.

Η Νάνη Σαρίδου είναι δημιουργός της τηλεοπτικής **ποιητικής εκπομπής «(Ελλάδα) Από Σένα σε Εσένα»**, όπου φιλοξενεί τους σύγχρονους ρωσόφωνους ποιητές οπού κατά την συνομιλία μαζί τους και απαγγελίες των έργων τους σε δύο γλώσσες (των πρωτοτύπων στα ρωσικά και των μεταφράσεων στα ελληνικά) παρουσιάζει στο ακροατήριο την ποίηση τους.

Από το 2018 η Νάνη Σαρίδου είναι μέλος της «Οργάνωσης Συγγραφέων της Μόσχας», και από το 2019 είναι μέλος της «Διεθνούς Ένωσης Λογοτεχνών». Ακόμη από το 2020 είναι μέλος της «Διεθνούς Αδελφότητας Συγγραφέων»

Содержание

1. Свою гордую одинокость...	6
2. КАМЕННЫЙ ВЕТЕР.....	12
3. Как челн во мгле, как тучи в проводах.....	18
4. Я тебя дожидался и слепо сучал.....	24
5. МОЙ КРУГ	28
6. БАЛЛАДА О ПОКОЛЕНИИ	34
7. ИНКВИЗИТОР	40
8. ХРАМ	44
9. Заставляя себя торопить свои кровные сорок.....	48
10. ЖЕНЩИНЫ РОССИИ.....	54
11. ОЖИДАНИЕ.....	58
12. ВРЕМЯ НОЛЬ-НОЛЬ.....	62
13. ОТРАДА	68
14. ЧЕРУБИНА	72
15. ПРЕДСКАЗАНИЕ	76
16. УТРО СЕНТЯБРЯ	80
17. Отходят странники морей.....	82
18. БЛАГОДАРЕНИЕ.....	86
19. У неба — забытые тени в глазах.....	90
20. Брожу неприкаян, нечесан, небрит.....	92
21. Ведь бывает любовь осеннюю.....	94
О ПЕРЕВОДЧИЦЕ ПОЭТИЧЕСКОГО СБОРНИКА НА ГРЕЧЕСКИЙ ЯЗЫК.....	96

Περιεχόμενα

1. ΣΤΟΝ ΛΕΩΝΙΔ ΚΟΛΚΑΝΩΦ (αφιερωμένο) (Στα τυφλά κουβαλάς το φορτίο...)	8
2. ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΑΝΕΜΟΣ	14
3. Σαν το πλοιάριο μες' στο σκοτάδι... ..	20
4. Σε περίμενα... ..	26
5. Ο ΚΥΚΛΟΣ ΜΟΥ	30
6. ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΜΙΑΣ ΓΕΝΙΑΣ	36
7. ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΗΣ	41
8. ΝΑΟΣ	45
9. Στα στρογγυλά σαράντα του... ..	50
10. Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ	56
11. ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ.....	60
12. ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ	65
13. ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ.....	70
14. ΤΣΕΡΟΥΜΠΙΝΑ.....	74
15. ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ	78
16. ΠΡΩΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	81
17. Τρυφερές μπουρούδες ηχούν.....	83
18. ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ	88
19. Γεμάτες σκιές, κηλίδες παρελθόντος... ..	91
20. ΣΤΗΝ ΝΑΝΗ ΣΑΡΙΔΟΥ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ	93
21. Φθινοπωρινή αγάπη υφίσταται.....	95
Μεταφράστρια του βιβλίου στα ελληνικά – Νάνη Σαρίδου	99

Литературно-художественное двуязычное издание

Сергей Касьянов

Бездомное небо

книга стихотворений

перевод на греческий язык и комментарии – Нани Сариду

Дизайн и верстка — Константин Вольногородов

Корректор Наталия Шишкарева

Подп. в печать 08.01.2024. Усл. печ. л. 6,5.

Печать офсетная. Бумага офсетная №1.

Гарнитура «Таймс». Формат 60x70/16

Издательство «ИП «Елена Асманова».